

Arrest

nr. 242 961 van 26 oktober 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. HAEGEMAN
Kasteellaan 22/15
1081 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 14 mei 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 12 april 2019 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 mei 2019 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken, A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. HAEGEMAN verschijnt voor verzoekster en van advocaat M. MISSEGHERS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 april 2019 weigerde de gemachtigde het visum aan verzoekster.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Refus/annulation/abrogation de visa

Madame/Monsieur Z.F.)

[X] Le/L'Consulat Général de Belgique à CASABLANCA

[...]

a/ont

[X] examiné votre demande de visa ;

[...]

[X] Le visa a été refusé

[...]

La présente décision est motivée par la (les) raison(s) suivante(s) :

1. [...]

2. [X] L'objet et les conditions du séjour envisagé n'ont pas été justifiés

[...]

9. [X] Votre volonté de quitter le territoire des Etats membres avant l'expiration du visa n'a pas pu être établie

Commentaar :

"Motivatie

Wettelijke referenties: Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

• Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond

• Aanvraag meerdere binnenkomsten wordt niet gerechtvaardigd.

• Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld

Betrokkene is weduwe en toont niet afdoend aan te beschikken over resterende familiale banden in het land van origine.

Betrokkene is huisvrouw en legt geen bankhistoriek voor met regelmatige en voldoende inkomsten die de financiële band met het land van origine bewijst.

Betrokkene toont onvoldoende sociaal-economische banden aan met het land van origine.

Omwille van bovenstaande cumulatieve redenen wordt geoordeeld dat betrokkene onvoldoende garantie biedt op terugkeer naar het land van origine."

2. Onderzoek van het beroep

In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 41 van de wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken.

Ze licht haar eerste middel toe als volgt:

"II. Quant aux moyens sérieux

Attendu que la loi prévoit que la langue de traitement de la demande de visa est établie par la langue dans laquelle le demandeur remplit son formulaire de demande visa.

Qu'en effet l'article 41 prévoit :§ 1. Les services centraux utilisent dans leurs rapports avec les particuliers celle des trois langues, dont ces particuliers ont fait usage.

Que la requérante a introduit sa demande en français.

Qu'il y a lieu de constater que la décision à la première page est établi en français, sans traduction vers le néerlandais et qu'en page 2, elle continue en néerlandais, sans traduction vers le français.

Que suivant l'article 58 des Lois coordonnées, la sanction est la nullité de l'acte pris en violation des dispositions de la loi, à moins qu'elle ne soit remplacée par un acte respectant la loi linguistique.

Qu'à défaut, il y a lieu de prononcer l'annulation de l'acte attaqué.

Qu'à titre subsidiaire, au cas où la demande de visa aurait été introduite en anglais, l'Office des Etrangers pouvait choisir la langue dans laquelle répondre. Qu'il ne lui appartenait toutefois pas, une fois le français choisi de modifier ce choix en cours de décision.

Que la sanction dans ce cas également doit être l'annulation de la décision attaquée."

Verzoekster voert aan dat ze haar visumaanvraag heeft ingediend in het Frans, terwijl de beslissing op de eerste pagina alleen is opgesteld in het Frans en op de tweede pagina alleen in het Nederlands. Volgens artikel 58 van de gecoördineerde wetten is de sanctie de nietigheid van de akte tenzij de akte werd vervangen door een akte die de taal respecteert. In ondergeschikte orde voert verzoekster aan dat indien de aanvraag werd ingediend in het Engels, de gemachtigde van de Dienst Vreemdelingenzaken volgens verzoekster de taal kon kiezen waarin hij zou antwoorden. Hij kon evenwel de taal niet meer veranderen, eens hij had gekozen voor het Frans. In dat geval moet de sanctie eveneens de vernietiging van de bestreden akte zijn.

Wat betreft het feit dat de eerste pagina van de beslissing in het Frans is opgesteld en de tweede pagina in het Nederlands, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat de Dienst Vreemdelingenzaken een centrale dienst is waarvan de werkring het ganse land bestrijkt.

Artikel 41, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken luidt als volgt:

"De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend."

Uit de parlementaire voorbereidingen van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 blijkt dat de wetgever met het begrip "particulieren" de in België verblijvende Belgen en vreemdelingen heeft bedoeld en niet de vreemdelingen die in het buitenland een visum aanvragen.

Zo wordt in de memorie van toelichting (*Parl. St. Kamer, 1961-62, nr. 331/1, 7*) gesteld:

*"[...] Aan de particulieren zal, zoals nu, worden geantwoord in de taal die zij hebben gebruikt. De regeling die aan ieder burger toelaat met de hogere besturen **van zijn land** te corresponderen in zijn eigen taal is normaal maar moeilijk in overeenstemming te brengen met de taalregeling die opgelegd wordt voor de binnendienstbehandeling: in veel gevallen vergt zij de tussenkomst van vertalers. (eigen benadrukken)"*

In de nota van de regering, die in het verslag Saint-Rémy is opgenomen (*Parl. St. Kamer, 1961-62, nr. 331/27, 36*), wordt herhaald dat:

*"[...] Aan de particulieren zal, zoals thans reeds het geval is, worden geantwoord in de taal die zij hebben gebruikt. Deze regeling, die aan ieder **inwoner** toelaat met de hogere besturen **van zijn land** te corresponderen in zijn eigen taal, is normaal maar moeilijk overeen te brengen met de taalregeling die opgelegd wordt voor de binnendienstbehandeling: in veel gevallen vergt zij de tussenkomst van vertalers (...). (eigen benadrukken)"*

Ook besluit de toenmalige minister van Binnenlandse Zaken en van het Openbaar Ambt, A. Gilson, als volgt (*Parl. St. Kamer, 1961-62, nr. 331/1,10*):

*"[...] Het ontwerp dat U ter bespreking wordt voorgelegd, is voor de Nederlandssprekende en de Franssprekende **Belgen** een redelijk vergelijk. Aan de inwoners van het Duits taalgebied biedt het een volledig administratief taalstatuut. Uiteraard kan een vergelijk aan alle betrokken partijen geen voldoening schenken op alle punten: het is een wederzijdse toegeving die moet doordrongen zijn van goede wil en vooral van begrip. De regering drukt de hoop uit dat haar ontwerp vooral vanuit dat*

standpunt zal onderzocht worden. Ten deze moet iedereen zich laten leiden door het verlangen de goede verstandhouding tussen Vlamingen en Walen te verstevigen en recht te laten wedervaren aan de billijke betrachtingen van de enen zowel als van de anderen [...] (eigen benadrukken)."

Verder dient te worden aangestipt dat de taalregeling de openbare orde raakt wat inhoudt dat de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 niet extensief dienen te worden uitgelegd. De bepalingen van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 dienen steeds zo te worden geïnterpreteerd dat het door de wetgever gestelde doel kan worden bereikt (RvS 12 februari 1970, nr. 13.956).

Gelet op het voorgaande blijkt dat de wetgever niet de bedoeling heeft gehad om vreemdelingen die in het buitenland verblijven onder de bescherming van de Belgische taalreglementering in bestuurszaken te laten vallen.

Ook in de rechtsleer wordt aangenomen dat onder "particulieren" in de zin van artikel 41, § 1 van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966, de in België verblijvende Belgen en vreemdelingen en de in het buitenland verblijvende Belgen dient te worden verstaan (R. RENARD, *Talen in bestuurszaken, in de bedrijven en in de sociale betrekkingen*, Gent, Story-Scientia, 1983, nr 225, 127; F. GOSSELIN, *L'emploi des langues en matière administrative. Les lois coordonnées du 18 juillet 1966*, Pratique du droit, nr. 17, Brussel, Kluwer, 2003, 198).

Uit het voorafgaande kan worden besloten dat er op grond van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 geen wettelijke verplichting bestaat dat een centrale dienst in de betrekkingen met de in het buitenland verblijvende vreemdeling gebruik dient te maken van de landstaal waarvan deze laatste zich heeft bediend.

De schending van artikel 41 van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 kan dan ook niet dienstig door verzoekster worden aangevoerd.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat deze vaststelling echter niet betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken vrij is in het kiezen van één van de landstalen bij het behandelen van een visumaanvraag. In deze dient te worden verwezen naar artikel 39 van de Taalwet Bestuurszaken.

Artikel 39, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken luidt als volgt:

"In hun binnendiensten en in hun betrekkingen met de gewestelijke en de plaatselijke diensten uit Brussel-Hoofdstad, gedragen de centrale diensten zich naar artikel 17, § 1, met dien verstande dat de taalrol bepalend is voor het behandelen van de zaken vermeld onder A, 5° en 6°, en B, 1° en 3°, van genoemde bepaling."

Artikel 17, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken bepaalt vervolgens:

"[...] In zijn binnendiensten [...] gebruikt iedere plaatselijke dienst, die in Brussel-Hoofdstad gevestigd is, zonder een beroep op vertalers te doen, het Nederlands of het Frans, volgens navolgende onderscheid:

A. Indien de zaak gelocaliseerd of localiseerbaar is:

1° uitsluitend in het Nederlandse of het Franse taalgebied: de taal van dat gebied;

2° tegelijk in Brussel-Hoofdstad en in het Nederlandse of het Franse taalgebied: de taal van dat gebied;

3° tegelijk in het Nederlandse en in het Franse taalgebied: de taal van het gebied waar de zaak haar oorsprong vindt;

4° tegelijk in het Nederlandse en het Franse taalgebied en in Brussel-Hoofdstad, wanneer zij haar oorsprong vindt in een van de eerste twee gebieden: de taal van dat gebied;

5° tegelijk in het Nederlands en in het Franse taalgebied en in Brussel-Hoofdstad, wanneer zij haar oorsprong vindt in deze laatste: de hierna onder punt B voorgeschreven taal;

6° uitsluitend in Brussel-Hoofdstad de hierna onder B voorgeschreven taal;

B. Indien de zaak niet gelocaliseerd of niet localiseerbaar is en:

1° een ambtenaar van de dienst betreft: de taal van diens toelatingsexamen of bij ontstentenis van zulk examen de taal van de groep waartoe betrokkene behoort op grond van zijn hoofdtaal;

2° door een particulier is ingediend: de door deze gebruikte taal;

3° geen van de gevallen onder 1° en 2° zich voordoet: de taal van het toelatingsexamen van de ambtenaar aan wie de zaak wordt opgedragen. Indien de ambtenaar geen toelatingsexamen heeft afgelegd, gebruikt hij zijn hoofdtaal (...)"

Vermits de zaak van verzoekster niet in een specifiek taalgebied noch in Brussel-Hoofdstad kan worden gelokaliseerd, nu zij als een in het buitenland verblijvende vreemdeling vanwege de Belgische autoriteiten de toelating wenst te verkrijgen voor een verblijf op het gehele Belgische grondgebied (RvS 5 mei 1999, nr. 80.100; RvS 25 mei 2004, nr. 131.688), wordt de taal "in binnendienst", overeenkomstig artikel 39 iuncto artikel 17, § 1, B, 3° van de Taalwet Bestuurszaken, in voorliggende zaak bepaald door het toelatingsexamen van de ambtenaar aan wie de zaak werd opgedragen of eventueel diens hoofdtaak (RvS 12 november 1968, nr. 13.208).

Aangezien de behandeling van de visumaanvraag van verzoekster blijkens het administratief dossier opgedragen was aan Mw. S.A. en er geen elementen in het dossier voorhanden zijn die erop wijzen dat deze ambtenaar behoort tot de Franse taalrol, moest de betreden beslissing in het Nederlands worden opgesteld.

Er kan niet ontkend worden dat de beslissing in twee talen zijnde deels in het Frans en deels in het Nederlands is opgesteld. De Raad moet evenwel vaststellen dat zowel de toepasselijke rechtsregel als alle motieven in het Nederlands zijn weergegeven. De Raad beschouwt dan ook de motieven die in het Frans eveneens zijn weergegeven als overtoellig.

Het eerste middel is ongegrond.

In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 21.1, 21.3b, 21.8 en 32 van de verordening 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het evenredigheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoekster voert ook een manifeste appreciatiefout aan.

Verzoekster licht haar tweede middel toe als volgt :

“Considérant que la partie demanderesse est la mère et la grand-mère d'un résidant régulier en Belgique.

Qu'elle est veuve depuis le décès de son mari et a arrêté ses activités de commerce également suite à ce décès et à son âge.

Qu'elle a en effet pratiquement 65 ans et est dès lors pensionnée.

Qu'elle est propriétaire d'un immeuble au Maroc, constitué de 5 appartements.

Qu'elle dispose de réserves financières importantes.

Qu'il y a lieu de constater qu'alors qu'en page 1 de la décision les motifs invoqués sont cochés sous les numéros 2 et 9, soit le fait que le but du voyage n'aurait pas été justifié et que la volonté de quitter le territoire des Etats membres avant l'expiration du visa n'a pas pu être établie.

Qu'il y a lieu de relever que le point 3 n'avait pas été Coché, dès lors, il y a lieu de constater qu'à tout le moins en première page, les moyens de subsistance n'ont pas été mis en question.

Qu'à la seconde page, à côté du but et circonstances du voyage, les garanties de retour dans le pays d'origine sont motivé par un manque d'établir des liens familiaux ou socio-économique dans son pays d'origine et il est reproché à la requérante de ne pas déposer un historique bancaire.

Que la requérante ne peut marquer son accord sur cette appréciation, qui est manifestement erronée et n'a pas pris en considération les documents déposés par la requérante à savoir le fait qu'elle était la maman et la grand-mère des personnes résidant en Belgique qu'elle venait visiter.

Qu'elle avait joint à sa demande l'acte de naissance de sa fille et une composition de ménage de celle-ci ainsi qu'une copie intégrale de son état civil et une preuve de résidence.

Qu'elle avait également joint une preuve du fait que sa fille était enceinte et que son accouchement était prévu le 15/2/2019. Que la naissance d'un autre petit-enfant justifie parfaitement une visite.

Qu'elle apportait un engagement de prise en charge de sa fille, avec des pièces justificatives des revenus de celle-ci, en ce compris les allocations familiales.

Que la requérante déposait également la preuve du décès de son mari et les attestations d'assurance maladie et voyage nécessaire.

Qu'elle déposait également une preuve d'achat de 1.000 € en devises en vue de son voyage.

Que le but de son voyage était donc parfaitement établi.

Qu'il y a lieu de constater que cet élément de la décision attaquée n'est pas autrement motivé.

Qu'il y a lieu de constater que l'absence de motivation vicie la décision attaquée et justifie dès lors son annulation.

Que la décision a donc été prise sur ce point avec un manque de soin flagrant.

Que par ailleurs la motivation suivant laquelle la requérante n'apporterait pas suffisamment de preuves d'attaches familiaux et/ou socio-économiques au pays d'origine et que dès lors sa volonté de quitter l'espace Schengen à l'issue du visa ne serait pas établie, est prise sans aucune motivation concrète.

Qu'il y a lieu de constater que la décision attaquée est particulièrement vague en disant que la requérante n'établit pas à suffisance disposer de famille dans son pays d'origine, qu'elle n'établit pas disposer de revenus réguliers dans son pays d'origine parce qu'elle serait femme au foyer.

Que la requérante aidait son mari décédé dans le commerce, qu'elle a entretemps atteint l'âge de la pension. Que la demande d'établir un lien financier avec son pays d'origine en produisant des revenus réguliers ne tient pas compte de cette situation.

Que la position de la partie adverse reviendrait à ce que les pensionnés ne pourraient jamais remplir les conditions.

Qu'en ce qui concerne les liens socio-économique, la requérante souligne qu'elle dispose d'une résidence régulière au pays d'origine.

Que cet élément n'a pas pris en considération par la partie adverse.

Que la partie adverse a donc commis plusieurs erreurs d'appréciation manifestes qui vicient sa motivation et dès lors la décision attaquée.

Que toutefois, il y a également lieu de constater que limiter l'examen de la volonté de retourner au pays d'origine uniquement sous l'angle des attaches socio-économiques n'est pas un examen soigneux.

Qu'en n'évaluant pas tous les éléments la partie adverse a manqué à son devoir de soin.

Que la partie adverse a dès lors commis une erreur manifeste d'appréciation en estimant que la volonté de retour à l'issue d'un visa touristique sollicité pour un mois n'était pas établi.

Qu'il appartient au Conseil de sanctionner une telle erreur.

Qu'il ne s'agit pas de mettre l'appréciation du conseil à la place de celle de la partie adverse, mais de constater que la partie adverse ne pouvait raisonnablement arriver à la conclusion qui était la sienne.

Que de manière surabondante, la partie requérante estime que la partie adverse a également manqué à son obligation de soin et a violé l'article 21.8 du règlement dès lors que le consulat dispose de la

possibilité d'inviter un demandeur à un entretien et de lui demander de fournir des documents complémentaires.

Qu'en l'espèce, il y a lieu de constater que le refus de visa est basé sur le fait que le requérant n'aurait pas présenté des documents concernant ses liens familiaux, ses liens financiers et socio-économiques.

Qu'alors que pour autant que la requérante sache, ces éléments se trouvaient dans le dossier, il y a lieu de constater que l'Office, alors qu'il estimait la présentation de documents complets vraisemblablement essentielle - vu que le refus est basé sur leur absence - n'a pas pris la peine ni d'inviter la requérante pour lui demander des explications, ni n'a pris la peine de lui demander de présenter ces documents/ explications complémentaires.

Qu'on ne peut prétendre qu'il n'y avait pas lieu d'inviter la requérante à présenter si possible des documents et/ou informations complémentaires, alors que leur absence est la base même de la décision de refus.

Qu'il a été jugé « qu'en vertu du principe audi alteram partem, du devoir de minutie et de l'examen de proportionnalité prévu à l'article 42 quater de la loi du 15 décembre 1980, l'Office des Etrangers a l'obligation d'investiguer sur les éléments de la cause, notamment en interpellant le requérant sur ses circonstances concrètes de sa situation ... » (CCE no.151890, 7/9/2015) Que ce principe s'applique mutatis mutandis au cas présent, d'autant plus que la réglementation prévoit expressément la possibilité d'interroger le demandeur.

Qu'il y a donc lieu de constater que la décision attaquée n'est ni adéquate, ni proportionnée.

Qu'elle ne tient pas ailleurs également aucunement compte du fait que le but du voyage du requérant est rendre visite à sa famille et se cadre dès lors dans l'article 8 de la Convention des Droits de l'Homme, à savoir la protection de la vie privée et familiale.

Que cet élément n'a pas non plus été examiné par la partie adverse, ni n'a été évalué dans le cadre de son examen.

Que par la manière dont l'administration a pris la décision attaquée constitue une ingérence dans la vie privée et familiale de la famille du requérant et viole ses droits

Que l'article 12 de la Déclaration Universelle des Droits de l'homme dispose que :
« Article 12

Nul ne sera l'objet d'immixtions arbitraires dans sa vie privée, sa famille, son domicile ou sa correspondance, ni d'atteintes à son honneur et à sa réputation. Toute personne a droit à la protection de la Loi contre de telles immixtions ou de telles atteintes »

Que dans les circonstances donnée la décision a été prise de manière non raisonnable en ce sens qu'aucune personne normale et raisonnable ne peut accepter qu'une telle décision soit prise, avec des conséquences graves sur le plan du droit administratif sans que soit posée au moins une question afin d'obtenir des pièces supplémentaires ;

Que s'il y avait un problème au sujet des revenus du travail du requérant, des explications auraient pu être demandé.

Que la partie demanderesse fait valoir qu'elle a littéralement fait ce que le préposé de la partie défenderesse lui a demandé, sans la moindre explication, ce qui doit pour le moins être considéré comme un manque de soin pour le moins un manque de précision et de vigilance ;

Que la décision fut pour le moins prise sur la base d'un dossier constitué avec manque de soin, de sorte que pour ce motif le dossier doit être annulé, Que ce premier moyen est sérieux et que la décision attaquée doit être annulée ;”

Verzoekster voert in het tweede middel aan dat zij de grootmoeder en moeder is van een persoon die legaal in België verblijft, dat ze weduwe is en dat ze haar handelsactiviteiten heeft gestopt als gevolg van het overlijden van haar man en omwille van haar leeftijd (65 jaar). Verzoekster stelt eigenaar te zijn

van een gebouw in Marokko dat 5 appartementen telt en dat ze over belangrijke financiële reserves beschikt. Verzoekster betwist dat het doel van haar reis onduidelijk is en dat het voornemen om het grondgebied van de lidstaten voor het verstrijken van het visum te verlaten niet kan worden vastgesteld. Verzoekster acht de beoordeling van de gemachtigde manifest verkeerd en is van oordeel dat de documenten die ze heeft voorgelegd niet werden in overweging genomen, nl. het feit dat ze moeder en grootmoeder is van personen met verblijfsrecht in België die ze kwam bezoeken. Verzoekster had de geboorteakte van haar dochter en de gezinssamenstelling gevoegd evenals een kopie van de burgerlijke staat en van haar verblijfplaats. Er lag eveneens het bewijs voor dat haar dochter zwanger was en dat de bevalling was voorzien op 15 februari 2019. Het feit dat een kleinkind wordt geboren rechtvaardigt een bezoek. Er lag eveneens een tenlasteneming door haar dochter voor evenals bewijs van haar bestaansmiddelen. Daarnaast heeft verzoekster eveneens het bewijs van het overlijden van haar man voorgelegd en de noodzakelijke ziekte- en reisverzekering. Verzoekster legde het bewijs voor dat ze in het bezit was van 1000 euro in het licht van haar reis. Het doel van haar reis is dan ook perfect duidelijk. Volgens verzoekster rechtvaardigt dit bijgevolg de vernietiging van de bestreden beslissing.

Wat betreft het argument dat verzoekster niet voldoende bewijzen van de sociaaleconomische banden met haar herkomstland heeft voorgelegd en bijgevolg haar voornemen om het Schengengebied te verlaten bij het verstrijken van het visum niet is aangetoond, meent verzoekster dat dit niet concreet is gemotiveerd. Ze stelt dat de motieven bijzonder vaag zijn nu er wordt gesteld dat verzoekster haar familiebanden in het herkomstland niet afdoende heeft aangetoond, noch dat ze beschikt over regelmatige inkomsten nu zij een huisvrouw is. Verzoekster licht toe dat ze haar man bijstond in de zaak maar dat ze ondertussen de pensioenleeftijd heeft bereikt. Het feit dat wordt gevraagd om regelmatige inkomsten voor te leggen, houdt geen rekening met die situatie. Dit standpunt van de gemachtigde verhindert volgens verzoekster elke gepensioneerde om de voorwaarden te vervullen. Verzoekster onderstreept dat ze over een reguliere verblijfplaats beschikt in het herkomstland en dat dit element niet door de gemachtigde in overweging werd genomen. Hierdoor werden enkele manifeste beoordelingsfouten begaan bij het motiveren van de beslissing. Verder stelt verzoekster dat het beperken van het onderzoek tot de socio-economische banden om het voornemen tot terugkeer te beoordelen, niet zorgvuldig is. Verzoekster acht de beoordeling eveneens onredelijk.

In een volgende onderdeel stipt verzoekster aan dat de gemachtigde op grond van artikel 21.8 van de Visumcode de mogelijkheid had om verzoekster uit te nodigen voor een onderhoud en bijkomende documenten op te vragen. In casu is de bestreden beslissing immers gesteund op het feit dat er geen documenten voorliggen om familiale, financiële en socio-economische banden aan te tonen. Verzoekster stelt dat de gemachtigde zich niet de moeite heeft getroost om haar uit te nodigen om bijkomende stukken of verklaringen voor te leggen. Volgens verzoekster had de gemachtigde haar moeten horen, des te meer nu de wetgeving in die mogelijkheid voorziet. Bijgevolg moet volgens verzoekster vastgesteld worden dat de beslissing niet afdoende noch evenredig is gemotiveerd.

Tot slot voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Ze stelt dat dit element niet werd onderzocht door de gemachtigde terwijl de bestreden beslissing volgens verzoekster een inmenging betekent in haar privé- en gezinsleven. Verzoekster citeert ook artikel 12 van de Universele Verklaring voor de Rechten van de Mens (hierna: het UVRM) en meent dat gezien de gegeven omstandigheden, de beslissing niet op redelijke wijze werd genomen nu niet eens een bijkomende vraag werd gesteld teneinde bijkomende stukken te bekomen. Indien de gemachtigde vragen had bij de inkomsten van verzoekster, had hij dienaangaande bijkomende uitleg kunnen vragen. Verzoekster meent immers dat ze letterlijk heeft gedaan wat haar was gevraagd.

De bestreden beslissing is genomen op grond van de artikel 32, punt 1, a), ii van de Visumcode.

Artikel 32 van de Visumcode luidt als volgt:

“Weigering van een visum

1. Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

i) een vals, nagemaakt of vervalst reisdocument heeft overgelegd;

ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;

iii) niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen;

- iv) in de lopende periode van zes maanden reeds drie maanden op het grondgebied van de lidstaten heeft verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid;
- v) ter fine van weigering van toegang in het SIS gesignaleerd staat;
- vi) wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, lid 19, van de Schengengrenscodex, of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name of hij om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staat in de nationale databanken van de lidstaten;
- vii) in voorkomend geval, niet heeft aangetoond te beschikken over een toereikende en geldige medische reisverzekering, of
- b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.
2. De afwijzende beslissing en de redenen voor de afwijzing van de aanvraag worden kenbaar gemaakt door middel van het standaardformulier van bijlage VI.
3. [...]” (eigen onderlijnen)

Thans blijkt dat de gemachtigde een weigering van een visum kort verblijf heeft genomen, gestoeld op de Visumcode. De gemachtigde heeft ook gebruik gemaakt van het standaardformulier van bijlage VI, waarnaar uitdrukkelijk wordt verwezen in artikel 32 van de Visumcode om het visum kort verblijf te weigeren. Uit artikel 32 van de Visumcode blijkt een limitatieve opsomming van gronden die aanleiding kunnen geven tot het weigeren van een visum kort verblijf. Elk van deze opgesomde gronden kan evenwel volstaan om een weigering van een visum te schragen.

In casu blijkt dat de gemachtigde twee gronden opneemt in de motivering waarop de weigering is gestoeld:

- 1) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond
- 2) het voornemen van verzoekster om het grondgebied van de lidstaat te verlaten voor het verstrijken van het visum kan niet worden vastgesteld.

Bijgevolg moet verzoekster beide gronden, die op zich -indien zij wettig zijn- de weigering kunnen schragen, met succes aanvechten opdat de Raad kan overgaan tot vernietiging van de bestreden beslissing.

Wat betreft het motief dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond, kan verzoekster gevolgd worden dat tal van stukken bij de aanvraag werden voorgelegd om aan te tonen dat verzoekster als moeder van haar dochter A.H., die zwanger was en wiens bevalling was voorzien voor 15 februari 2019, op familiebezoek wenste te komen. De Raad kan verzoekster volgen dat niet op afdoende wijze werd gemotiveerd waarom het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zouden zijn aangetoond. Verweerder heeft evenwel in de nota ook een punt dat verzoekster heeft nagelaten het motief, dat de aanvraag voor meerdere binnenkomsten niet wordt gerechtvaardigd, te weerleggen.

Echter, anders dan verzoekster voorhoudt, kan deze vaststelling op zich geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, aangezien de gemachtigde ook het visum kort verblijf kan weigeren omwille van het feit dat het voornemen van verzoekster om het grondgebied te verlaten voor het verstrijken van het visum niet kan worden vastgesteld.

In de nota met opmerkingen heeft verweerder op passende wijze aangestipt dat het Hof van Justitie in de zaak Koushaki tegen Duitsland, arrest van 19 december 2013, nr. C-84/12 aangaande onder meer artikel 32 van de Visumcode heeft uitgelegd in punt 60 dat de autoriteiten bij het onderzoek van de visumaanvragen over een ruime beoordelingsmarge beschikken die betrekking heeft op de toepassingsvoorwaarden van artikel 32, lid 1 van deze Visumcode, alsmede op de beoordeling van de relevante feiten, teneinde te bepalen of de in die bepaling genoemde grond in de weg staat aan de afgifte van het gevraagde visum.

Anders dan verzoekster aanvoert, heeft de gemachtigde wel in concreto gemotiveerd over het motief dat niet voldoende is aangetoond dat ze het voornemen heeft om het grondgebied te verlaten voor het verstrijken van het visum. Hij stelt dat niet afdoende is aangetoond dat er resterende familiale banden zijn in het herkomstland en wijst erop dat geen bankhistoriek voorligt waaruit regelmatige en voldoende inkomsten blijken die de financiële band bewijzen. Verzoekster wijst terecht op haar

pensioengerechtigde leeftijd maar heeft geen begin van bewijs voorgelegd dat zij een pensioen zou ontvangen in het herkomstland. De Raad volgt dat de gemachtigde niet kan verwachten dat inkomsten uit werk zouden voorgelegd worden gezien verzoeksters leeftijd, maar er ligt ook geen enkel bewijs van pensioen voor, noch heeft verzoekster een stuk voorgelegd waaruit kan blijken dat zij over een eigendom beschikt dat bestaat uit vijf appartementen waarvan sprake is in het verzoekschrift. Ook het feit dat verzoekster nog twee zonen en twee dochters zou hebben die in Marokko wonen, heeft ze op geen enkele wijze aangetoond bij de aanvraag. Nu verzoekster niets heeft voorgelegd bij de aanvraag aangaande de resterende familiale banden, noch aangaande enige inkomsten of eigendom in het herkomstland, kan de Raad in geen geval aannemen dat de gemachtigde in het kader van zijn ruime beoordelingsmarge een kennelijke appreciatiefout of onzorgvuldigheid heeft begaan waar hij heeft gesteld dat het voornemen om het grondgebied te verlaten voor het verstrijken van het visum niet afdoende kon worden vastgesteld. Waar verzoekster stelt dat de gemachtigde niet met alle stukken rekening heeft gehouden, is het de Raad niet duidelijk met welke stukken aangaande de familiale of socio-economische banden de gemachtigde geen rekening zou gehouden hebben. Een onzorgvuldig handelen blijkt niet.

Waar verzoekster ingaat op artikel 21.8 van de Visumcode, bepaalt dit artikel: *“Bij het onderzoeken van een aanvraag kunnen de consulaten de aanvrager in gerechtvaardigde gevallen voor een interview oproepen en kunnen zij om aanvullende documenten verzoeken.”* Hieruit blijkt dat de gemachtigde er niet toe gehouden is om naar aanleiding van elke aanvraag waarbij volgens het consulaat documenten ontbreken, via het consulaat een interview te organiseren of om aanvullende documenten te verzoeken, het is enkel een mogelijkheid. Bijkomend is de vergelijking met het bepaalde in artikel 42quater van de Vreemdelingenwet niet overtuigend. Thans wordt immers een beslissing genomen volgend op een aanvraag, waarbij de persoon die om een visum verzoekt de mogelijkheid heeft om alle stukken die hij dienstig acht om aan te tonen dat hij aan de voorwaarden voldoet, voor te leggen. Terwijl de situatie die wordt geregeld door artikel 42quater van de Vreemdelingenwet de situatie betreft waarbij de gemachtigde op eigen initiatief een einde maakt aan het verblijfsrecht van een persoon en er daarbij toe gehouden is rekening te houden met de in artikel 42quater, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet opgesomde elementen. De Raad neemt dan ook geen schending aan van artikel 21.8 van de Visumcode of van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij is evenmin overtuigd dat om die reden de motivering niet afdoende is, disproportioneel of dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze te werk zou zijn gegaan.

Een schending van de artikelen 21.1, 21.8 en 32 van de Visumcode, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het evenredigheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet. Evenmin blijkt een manifeste appreciatiefout aangaande het tweede dragend motief van de bestreden beslissing.

Het middel kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, nu geen onregelmatigheid werd aangetoond wat betreft het tweede dragend motief van de bestreden beslissing.

Waar verzoekster een schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM merkt de Raad op dat artikel 8 van het EVRM als volgt bepaalt:

‘1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.’

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

In casu is geen sprake van een inmenging in het familieleven van verzoekster, aangezien het om een eerste toelating gaat tot het grondgebied. Vooraleer na te gaan of de gemachtigde is overgegaan tot een correcte fair balance test, moet verzoekster eerst aantonen dat zij over een beschermingswaardig familieleven beschikt met haar meerderjarige dochter, die ze wenste te bezoeken.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59).

De Raad is van oordeel dat niet is aangetoond dat er tussen verzoekster en haar meerderjarige dochter bijkomende elementen voorliggen van afhankelijkheid die anders zijn dan de normale affectieve banden, zodat geen beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is aangetoond. In een dergelijke situatie was de gemachtigde er dan ook niet toe gehouden om over te gaan tot een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM. Er ligt geen situatie voor van afhankelijkheid die tot gevolg heeft dat de gemachtigde ertoe gehouden was de voorwaarden van de visumcode naast zich neer te leggen, om toch het familiebezoek enkel op grond van artikel 8 van het EVRM toe te laten.

Wat betreft het geciteerde artikel 12 van de UVRM merkt de Raad op dat daargelaten de vraag of verzoekster zich rechtstreeks op de bepaling van die universele verklaring kan beroepen, de inhoud van deze bepaling grotendeels overeenstemt met het bepaalde in artikel 8 van het EVRM, zodat ook geen schending van die bepaling kan worden aangenomen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of van artikel 12 van de UVRM wordt niet aangenomen.

Dit onderdeel van het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend twintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES